

Moramo biti jedinstveni

Eksluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila je Đurica Venjac, rođen 25. oktobra 1962. u Starčevu, od majke Olgice i oca Ilije; ima brata Milana; oženjen je Drenkom od 1987. godine, a iz braka s njom dobio je sinove Milana (27) i Stefana (23).

Završio je niže razrede u "donjoj školi"; ostatak osnovne u Starčevu; zajedničke osnove u "Pajinoj", a potom i srednju hemijsku u Pančevu. Nakon odslužene vojske 1982. godine, zaposlio se u Rafineriji, a 1. decembra je napunio 33 godine radnog staža. Bio je član Saveta Mesne zajednice u drugoj polovini devedesetih godina, a i sada je u aktuelnom sazivu mesne skupštine.

Kako je odrastao mali Đura?

- Rođen sam baš u Starčavu, u porodičnoj kući u Ulici JNA, sada broj 93, u kojoj i dan, danas živim. Moji su se bavili poljoprivredom, otac je bio strog, ali nisam dobijao neke ozbiljnije batine, jer sam bio prilično miran. Deda je imao mnogo ovaca, pa smo brat i ja mnogo vremena provodili u velikoj topolovoj šumici i po kanalima. Od najmanjih nogu drugari su mi bili Dule Kosanović, Dragan Antelj, Zoran Aća, koji su mi postali kumovi. Igrali smo žmurke, klikere i, posebno, fudbal na male goliće. Jurili smo za loptom po ritu, ispod Bandžine bašte, kao i na hipodrumu ali i po, još uvek, neasfaltiranoj ulici. Kao što rekoh, nisam bio preterano nestašan, ali se događalo da bez pitanja odemo na ribolov dok su roditelji na kopanju, pa da nas baba ocinkari da nismo hteli da pomognemo. A što se pecanja tiče, bili smo opsednuti do te mere da smo čak "pozajmljivali" i zavesu od kuće kako bismo ih, poput mreže, vukli po kanalu. Najviše ribe "vadili" smo na "šlajzu", gde je za razliku od sadašnjeg vremena bilo i štukica, zlatnih babuški, čak i linjaka, poznatih po tome što žive samo u čistoj vodi, a od karaša ili sunčica nismo mogli da "živimo". Tamo smo se i kupali, kao i na "levku", dok nismo poodrasli i krenuli na "milje" na Dunavu.

Škola...

- Išao sam u "donju školu", kod učiteljice Jagode Velinov, koja je, može se reći, bila stroga ali pravedna, i odličan pedagog. Najviše sam voleo društvene nauke, ni iz matematike nisam bio loš. S druge strane malo ružnije sam pisao, a ni crtanje mi nije preterano išlo. Imao sam dobro društvo, a pored starih znanaca iz komšiluka, tu su bili i Pera Orešković, Aca Tričković, Biljana Dragojerac i, čak, pet LJilja. Iz tog perioda pamtim i jednu "aferu": pala je kiša i drug iz odeljenja Miroslav Jočić i ja smo pokisli, pa nas je učiteljica poslala da presvučemo pantalone. Usput smo sreli deda Vasu Krpu, koji je bio malko pripit, a Jočić nije odoleo da ga ne zadirkuje kišobranom. On nas je pojurio, sapleo se i pao u baru. Ubrzo smo stigli u učionicu, a za nama i deda Vasa. Mislio je da smo obojica od Venjčevih, pa je zahtevao da ustanemo. Međutim, sa mnom je ustala moja sestra od strica, na šta je on rekao da nije bila u pitanju devojka već dečko, tako da smo, na kraju, Jočić i ja bili kažnjeni. Kada smo u petom razredu prešli u veliku "gornju" školu,

pomalo su nas tretirali kao seljake, ali sve se preokrenulo kada smo im pokazali da smo bolji u fudbalu. U višim razredima odeljenski starešina bila je Desa Beljin, a dobro pamtim Vlastin prut i njegovu mračnu komoru, u koju je pozivao nevaljale učenike. Upečatljiv je bio Pera Dragojerac, koji nam je predavao OTO, ponekad i "loto", pošto je veoma često na času ispunjavao listiće za igre na sreću. Mnogi su osetili njegovu desnicu, a ja sam imao sreću da smo bili neki rođaci.

Mladost...

- Kada sam krenuo u srednju školu, takozvani deveti i deseti razred pohađao sam sa mnogo poznatih lica iz Starčeva, što je znatno olakšalo adaptaciju. Nakon dve godine upisao sam hemijsku školu, a ispostavilo je da je to bio veoma tražen profil, jer je posla u fabrikama južne zone bilo napretek. Kada je reč o izlascima, najaktuelnija je bila Diskoteka u Domu kulture, odakle smo posle 11 sati prelazili u kafanu "Opatija" na muziku i ćevape. Kasnije se pojavio "Lav", za koji je trebalo da budeš prikladno obučen. Izlazilo se i u "Bardak", ali najviše su čekane seoske slave. Gotovo svi iz društva imali smo po neka kola - ja, recimo, varburga, pa smo obilazili i okolna sela, ali i grad. Bio sam ljubitelj rokenrola, pre svega "Ju grupe" i "Smaka", a nisam propuštao nijednu svirku u Starčevu, koje su organizovane, maltene, svake nedelje. Poseban utisak na mene ostavio je Srđan Marjanović, pa grupa "Tako", a gostovao je i Bajaga s nekim bendom iz njegove rane faze. Nakon kraćeg momčenja, oženio sam se s Drenkom, s kojom sam se upoznao na "milju" i posle tri godine zabavljanja smo se uzeli. **Vojska...** - Nakon obuke u Kruševcu i prekomande u Prilepu, vrlo brzo sam prešao u najveću kasaranu Jugoslavije - "Maršal Tito", koja je bila impozantna u svakom pogledu. Nalazila se u Skoplju, kuda sam otišao avionom, što mi je bilo prvo letenje, jer se ispostavilo da je veoma povoljno. Isto sam učinio i kada sam se vraćao, kada su sa mnom bili i fudbaleri "Zvezde", koji su tog dana igrali protiv "Vardara". Pri jednom od tih odlazaka i dolazaka, zadesilo se da imam dva slobodna dana, a sa mnom se zatekao "saborac" Toni iz Slovenije. Njemu se nije isplatilo da ide u Ptuj, pa sam ga doveo kući. Oduševio se našim gostoprimstvom i načinom života - vodio sam ga na svadbu i po kafanama, a bilo mu je neshvatljivo da svi insistiraju da ga čašćavaju.

Posao...

- Po povratku iz vojske odmah sam se zaposlio. Prethodno sam konkurisao je i bio primljen i u "Petrohemiji" i u "Rafineriji", ali sam se zbog manje zagađenosti odlučio za NIS. Prvo sam nekih pola godine radio na punilištu, a potom i na pristaništu. Tu sam se zadržao oko 14 godina, kada sam prešao u manipulaciju, u kojoj sam i sada. Potom je došla privatizacija i mnogo toga se promenilo. Srećom još uvek imam posao, što je u današnje vreme najbitnije.

Poljoprivreda...

- Pored redovnog posla, bavim se i poljoprivredom. Ranije smo porodično obrađivali maksimum zemlje, potom smo nešto dokupili, nešto nam je vraćeno, pa smo nakon očeve smrti brat i ja podelili imiovinu, pa trenutno imam oko dvadeset lanaca na kojima gajim klasične kulture - pšenicu, suncokret i kukuruz. Do pre pet, šest godina bavio sam se stočarstvom, imali smo dve krave, ali sam zbog sve lošijih uslova odustao od tog posla.

Mesna zajedica...

- Bio sam u prvom "opozicionom" Savetu između 1996. i 2000. godine (DS-SPO), u većinskoj grupaciji zajedno s Lazom Živkovićem i Čedom Jovićem. Preovladavao je duh entuzijazama;

tada smo još i imali neke ingerencije, a posebno je bilo “živo“ u vreme bombardovanja kada smo dežurali u Mesnoj zajednici. Deo sam i aktuelnog saziva, iako gotovo da više nemamo nikakve nadležnosti, radimo koliko možemo. Važno je istaći da strančarenje ne postoji - svi smo jedinstveni u borbi za Starčevo.

Starčevo, danas...

- Mnogo je urađeno u poslednjih dvadesetak godina - od kanalizacije do kablovske televizije, a od većih investicija nedostaje praktično još samo hala. S druge strane, s obzirom na to da često odlazim u polje, ne mogu a da ne osvrnem na to što je izlazu iz Lenjinove ulice napravljena ogormna divlja deponija. Žalosno je i to što su drvokradice posekle mnoge šumice, koje su služile i kao stanište za divljač.

Tako govori ovaj “čistokrvni Starčevac“, a sugrađanima poručuje:

- Neka svako učini ponešto da nam selo izgleda što lepše.